



editorial

DEL FRANQUISME AL LERROUXISME

Si algú arriba a creure que el decret de les associacions donaria origen a unes "grans maniobres" de la classe política franquista, ja deu haver-se convençut, a aquestes altures, de que s'havia equivocat. L'espectacle és lamentable.

Deixem de banda els aspectes més pintorescos, com aquesta fantàstica associació "proverista" que s'ha inventat un advocat que col·lecciona expedients en el seu col·legi professional, o aquesta "izquierda laborista" de la que es reclama algun jerarca dels sindicats. Hi ha coses més suculentos. Per exemple Fraga amb les seves anades i vingudes, regatejant i refent-se una virginitat democràtica perduda abans de la primera comunió. O Utrera el triturador, amb les seves vehements protestes de que no pensa fer trames. O aquesta versió hispana d'Ali-Babà i els quaranta lladres: Emilio Romero i els quaranta diaris del "Movimiento"...

Entre trames i travetes, l'únic que queda clar als ciutadans és que el joc de les associacions no serveix ni pels propis personatges de la dictadura, i que l'associacionisme està enfonsant el franquisme de les postrimeries en una pesant atmosfera de marrulleria de la pitjor tradició lerrouxista.

Si algú vol cercar una explicació a aquest fenomen, que no la busqui complicada: aquest personal franquista es coneix tan bé entre sí, ha vist tan gegantesques jugades amb el passar dels anys, que té l'ànima convergida en durícia i no es refia ja ni de Déu. ¿Qui podria esperar d'ells altra cosa que una mera guerra de màfies?

I malgrat tot, cal dir-ho, l'espectacle supera les previsions del públic i, possiblement, de la mateixa empresa.

Acaba de complir-se el 30 aniversari de la fundació del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA. Pel gener del 1945, uns centenars d'homes i dones de Catalunya s'aplegaven amb la voluntat de constituir una organització que treballés per la unitat dels socialistes de Catalunya.

Eren militants d'història i d'experiències molt diverses, de posicions que sovint s'havien contraposat en



ELS TREBALLADORS EXIGEIXEN: SALARI DIGNE, SEGURETAT, LLIBERTAT.

pàg. 6 i 7

UN PAS ENDAVANT EN LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA. s'ha celebrat la:

1ª ASSEMBLEA de DELEGATS de la CONVERGÈNCIA SOCIALISTA

pàg. 3

el passat però que en aquells moments en el debat comú, en la reflexió sobre el passat i l'esdevenidor, i en la lluita contra la dictadura, s'homogeneïtzaven fins decidir d'agrupar-se. Antics militants del Bloc Obrer i Camperol (B.O.C.) i del Partit Obrer d'Unificació Marxista (P.O.U.M.) militants del P.S.U.C. i de l'antiga Unió Socialista de Catalunya, del Partit Català Proletari i de la Fede-

ració Socialista Catalana del PSOE, treballadors sindicalistes, lluitadors de la C.N.T. i de la U.G.T... A tots els impulsava la voluntat de reempendre units el combat pel socialisme a Catalunya.

Del seu treball i del de tants altres que al llarg de trenta anys han lluitat contra la dictadura, per les llibertats polítiques i nacionals, pel socialisme, n'és continuador el

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA HA FET 30 ANYS!!!

M.S.C. d'avui. Molts dels lluitadors de les primeres hores ens han deixat en el traspàs irreversible de llurs vides. En aquest 30 aniversari volem recordar les figures exemplars de Josep Rovira, d'Enric Brufau, de Manuel Serra i Moret, i de tants altres als qui rendim homenatge i testimoni de fidelitat.

A tots els qui formen avui en els rengles del socialisme català, els

convidem a celebrar amb nosaltres -- aquest 30 aniversari, que s'esdevé -- en unes circumstàncies extremadament esperançadores pel que fa a la unitat dels socialistes catalans.

VISCA EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA!!

VISCA LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA!!

EVITEM NOUS ASSASSINATS



PUIG ANTICH

Es compleix aquests dies el primer aniversari de l'assassinat de Salvador Puig Antich. El seu record ha de servir-nos per estar atents a les noves temptatives de la dictadura per a dur a terme nous assassinats legals. Eva Forest, Antonio Durán i José Antonio Garmendia arriben avui la seva vida en un procés que s'està preparant sense les més mínimes garanties jurídiques. Absurdament acusats d'"autors per cooperació necessària" de l'atemptat contra Carrero Blanco, són les víctimes propiciatòries que la dictadura utilitzarà a manca dels autors materials. Els advocats coincideixen en assenyalar que la defensa jurídica, donades les peculiaritats de la jurisdicció militar i les irregularitats de tota mena en l'instrucció, és molt difícil. Sols si es produeix una gran mobilització solidària en defensa d'Eva Forest, A. Durán i J.A. Garmendia, podrem evitar que es realitzin uns nous assassinats. La dictadura els executarà si els deixem fer-ho!

Lluís m. xirinacs candidat al nobel de la pau



Lluís M. Xirinacs, o simplement en Xiri, com és conegut pels seus incontables amics, ha estat acceptat el 16 de gener com candidat al Nobel de la Pau 1975 pel director de l'Institut Nobel de Noruega, Tim Greve. La notícia ha arribat mentre Xirinacs duia a terme la seva cinquena vaga de la fam. Una vaga de 31 dies que ha volgut ser, en paraules seves, "una invitació perquè la vostra veu i la vostra acció s'uneixin per aconseguir junts un objectiu comú: l'AMNISTIA". Lluís M. Xirinacs compleix actualment una condemna de tres anys a la presó de Carabanchel.

Llegit als diaris a finals de gener: en el pressupost de 1975 de la Organización Sindical, els ingressos per quotes dels afiliats (tots nosaltres, per desgràcia!) pujaran a 16.155,3 milions de ptes. La remuneració dels funcionaris de la CNS ascendirà a 9.686,8 milions. Sense comentaris.

Página 12 — Viernes, 31 de enero de 1975 — DIARIO DE BARCELONA

Presupuesto para 1975

La Organización Sindical ingresará este año 16.155 millones en cuotas

La mayor partida del presupuesto de ingresos de la Organización Sindical para 1975 es la correspondiente a recursos procedentes de cuotas, cuya cuantía asciende a 16.155,3 millones de pesetas, según se especifica en el informe del director central del secretariado de administración y finanzas de dicho departamento, del que informa Euzoia Press. En 1974 los ingresos en concepto de cuotas totalizaron 12.500,52 millones de pesetas.

Como ya se informó, el presupuesto general de la Organización Sindical previsto para el ejercicio económico de 1975 se eleva a 20.915,7 millones de pesetas —ingresos y gastos—, lo que supone un incremento de 2.465,9 millones sobre el presupuesto de 1974.

Los ingresos por cuotas para 1975, según dicho informe, se reparten así: cuota sindical, 13.400 millones de pesetas; cuota sindical agraria, 1.861 millones; cuota de formación profesional, 746,6 millones, y cuotas

específicas de Sindicatos y entidades, 147,8 millones. Los ingresos en concepto de cuota sindical en 1974 fueron de 10.429,4 millones y por cuota sindical agraria, de 1.313,7 millones. Las restantes partidas contenidas en el presupuesto de ingresos para 1975 de la Organización Sindical son las siguientes: Venta de bienes y servicios, 1.656,1 millones de pesetas;

una disminución de 1.784,5 millones de pesetas.

Por lo que respecta al capítulo de gastos, los 9.015,7 millones de pesetas previstos se desglosan de este modo: remuneración de personal, 2.993,3 millones; compra de bienes corrientes y de servicios, 5.649,9 millones (3.853,5 millones en 1974); in-

La partida mayoritaria de gastos corresponderá a remuneración de personal

gresos patrimoniales, 32,8 millones; transferencias corrientes, 267,4 millones; amortización de inversiones reales, 129,7 millones; transferencias de capital, 203,1 millones; variación de activos financieros, 912,6 millones, y variación de pasivos financieros, 548 millones. En esta última partida se observa, en relación con 1974,

terceros de préstamos recibidos, 51,1 millones; transferencias corrientes, 1.643,6 millones (1.471,4); inversiones reales, 1.204,7 millones (1.025,9); transferencia de capital, 10 millones (17,5); variación de activos financieros, 239,6 millones (160,4), y variación de pasivos financieros, 399,5 millones (2.064,2 millones en 1974).

EN AQUEST NÚMERO

- Editorial: del franquisme al lerrouxisme..... pàg. 1
- El Moviment Socialista de Catalunya, ha fet 30 anys..... pàg. 1
- Evitem nous assassinats..... pàg. 2
- Els comptes de la CNS..... pàg. 2
- Lluís M^a Xirinacs, candidat al Nobel de la Pau..... pàg. 2
- Saludem l'aparició de "El Poble Valencià"..... pàg. 2
- Un pas endavant en la unitat dels Socialistes de Catalunya. S'ha celebrat la 1^a Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista..... pàg. 3
- Acció pàgesa: la constitució de la Unió de Pagesos..... pàg. 4
- Social democràcia i centre-esquerra..... pàg. 5
- Les lluites a l'ensenyament..... pàg. 5
- Els treballadors exigeixen: salari digne, seguretat, llibertat..... pàg. 6 i 7
- Les comparacions són sempre odioses, Sr. Secretari..... pàg. 8
- La ONU i la nova majoria..... pàg. 9
- Arias o la política del cranc..... pàg. 10
- Un decret contra la joventut..... pàg. 10

* * * * *

SALUDEM L'APARICIO DE "EL POBLE VALENCIA"

Els llaços fraternals que ens uneixen amb els socialistes del País Valencià fan que saludem amb entusiasme l'aparició d'"El Poble Valencià", portantveu del Partit Socialista del País Valencià que ve a unir-se a les publicacions socialistes que apareixen en els Països Catalans. El sumari del primer número inclou article sobre: Socialisme i valencianisme, Què és l'autodeterminació?, Acusacions i respostes, El camp sense esperança, i Petroli, àrabs i monopolis.

UN PAS ENDAVANT EN LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA.

La celebració, durant el mes de gener de 1975, de la I^a Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista, és un fet important. En pocs mesos, el procés dels socialistes catalans vers la seva unificació política i organitzativa ha fet un gran pas endavant.

En el seu darrer número, "Company", òrgan del comitè local de Barcelona del M.S.C. comentava el procés de convergència dels socialistes catalans en un article que ens sembla útil de reproduir parcialment:

"En el camp obrer i popular -deia l'editorial de "Company"-, la situació de clandestinitat i repressió ha tingut com a conseqüència una dispersió de les formacions polítiques. En una etapa de clandestinitat prolongada com la que hem viscut, en la que els ritmes són lents, la multiplicitat de formacions polítiques en el si de la classe obrera i dels sectors populars era un mal menor. Tenia els seus inconvenients, però també els seus avantatges. Avui però, quan els ritmes s'acceleren, quan el canvi s'apropa, cal posar tot l'accent en l'agrupació d'aquestes formacions disperses i en la construcció d'unes formacions potents, obreres i populars, aptes per a jugar un paper decisiu en el període de liquidació definitiva de la dictadura i d'instauració de les llibertats.

A mesura que van madurant les condicions d'un canvi de règim, el moviment obrer i popular va situant-se en un nivell cada vegada més favorable per a aconseguir ocupar noves posicions de força. La ruptura democràtica crearà condicions inmillorables per a que les forces obreres i populars, llarg temps oprimides, es desenvolupin àmpliament i passin a tenir un pes decisiu en els esdeveniments. Aquestes forces plantejaran amb nova empena les gravíssimes qüestions irresoltes (autodeterminació nacional de Catalunya, Euskadi i Galícia, configuració de les noves institucions democràtiques de manera que garanteixin una ampla democràcia de base; reforma agrària; política econòmica; educació; política urbana, etc.) I ho faran en una situació caracteritzada per la ràpida actualització de l'avenç cap al socialisme, de l'alternativa socialista...

Una gran responsabilitat de l'hora present és preparar-nos ja per fer front amb intel·ligència i amb força a aquests problemes. A Catalunya, els socialistes tenim, en aquest sen-

tit, la obligació de bastir una gran formació política, fidel als interessos i a les aspiracions de les àmplies masses que dins la classe obrera, la pagesia, els estudiants, els tècnics i professionals, els intel·lectuals, veuen en el socialisme un gran projecte i una gran esperança.

Aquests sectors aspiren a la convergència dels socialistes en un gran partit de classe, de masses. Un partit que centrat en l'objectiu de l'alliberament econòmic, social i polític s'afirmi en la consolidació d'un bloc històric majoritari pel socialisme, mitjançant una estratègia, d'unitat obrera i popular. Un partit que reculli la lluita per l'emancipació nacional de Catalunya com inseparable del combat revolucionari...

Entorn del manifest "Per la unitat dels socialistes de Catalunya" està iniciant-se un procés de convergència al qual nosaltres, al costat d'altres organitzacions, plataformes i grups de base d'afirmació socialista aportarem tot el nostre entusiasme.

Creiem que el camí emprés ens portarà a la unitat, i a la formació d'un gran partit socialista.

Nosaltres, que tenim trenta anys d'existència en tant que moviment polític obert, diem ben clar avui que, en aquesta perspectiva de convergència dels socialistes, estem disposats a la unificació orgànica, sense cap ombra de "patriotisme de partit", si el procés unitari ens porta -com esperem- a fer aquest important pas".

Els mesos transcorreguts entre la difusió del document "Per la unitat dels socialistes de Catalunya" i la celebració de la I^a Assemblea de Delegats han constituït una etapa inicial, sumament important, del procés de convergència socialista. Els resultats assolits són molt positius: la convergència socialista ha suscitat arreu de Catalunya un moviment de grans proporcions. Cal abordar la nova etapa que ara s'inicia amb entusiasme i amb un gran sentit de responsabilitat, conscients de la importància del camí emprés.



I^a ASSEMBLEA de DELEGATS de la CONVERGÈNCIA SOCIALISTA

comunicat

S'ha celebrat la I^a Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista.

L'Assemblea ha reunit delegats dels cercles de Convergència Socialista dels fronts obrer, pagès, ensenyant, estudiant i professional, dels barris de la comarca de Barcelona i de les comarques de tot Catalunya, així com representants del Moviment Socialista de Catalunya, del Partit Socialista d'Alliberament Nacional-Provisional i de membres dels Grups No-Alineats de l'Assemblea de Catalunya.

Els delegats han analitzat la situació política del moment. Han constatat l'acceleració de la crisi de descomposició del règim franquista, l'increment espectacular de les lluites obreres i democràtiques, i la necessitat d'impulsar encara més la lluita unitària pel trencament democràtic i per un règim de llibertats polítiques i nacionals, que posarà a primer pla l'actualitat de l'alternativa socialista. Afirment, en aquest sentit, que la lluita actual per les llibertats té un contingut revolucionari que ha de concretar-se en la necessitat que el moviment obrer i popular s'organitzi en una perspectiva socialista. És per això que els delegats s'ha reafirmat en l'objectiu d'avançar resolutament vers la unificació política i organitzativa dels socialistes de Catalunya, prenent com a base de partida els punts mínims inicials de la Convergència Socialista, recollits en el document "Per la unitat dels socialistes de Catalunya".

L'Assemblea de Delegats ha elegit una Comissió Coordinadora, encarregant-li la missió d'articular les tasques de la Convergència Socialista, el·laborar un projecte de Manifest-Programa i organitzar la celebració d'un Congrés Constituent del Front de la Convergència Socialista.

L'Assemblea ha pres, així mateix, altres mesures de caràcter organitzatiu i ha acordat iniciar la publicació d'un butlletí de discussió, d'un òrgan informatiu, d'una revista teòrica i política i d'una col·lecció de materials de formació.

L'Assemblea ha pres l'acord d'impulsar la participació en l'Assemblea de Catalunya i de recolzar àmpliament les iniciatives d'acció d'aquesta, en particular la setmana d'acció contra la carestia de la vida anunciada per finals de mes.

L'Assemblea de Delegats considera molt satisfactòria la marxa del procés de Convergència Socialista i es proposa de continuar la tasca d'ampliació, expansió i coordinació de la Convergència Socialista a tots els sectors i comarques de Catalunya, molt especialment dins la classe obrera.

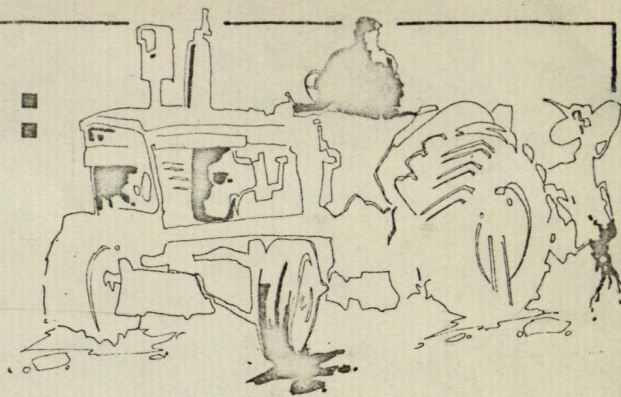
L'Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista fa una crida a tots els socialistes perquè s'incorporin i participin activament en el procés que portarà a la constitució del Partit dels socialistes de Catalunya.

Gener 1975

Delegacions de treballadors dels rams del Metall, Assegurances, Sanitat, Banca, Alimentació i Químiques; delegació dels sectors pagès; delegació d'ensenyants; quinze delegacions dels barris de la comarca de Barcelona; delegacions dels grups de professionals; delegacions del Vallès Oriental, Vallès Occidental, Baix Llobregat, Alt Penedès, Baix Penedès, Garraf, Baix Camp, l'Urgell, la Segarra, les Garrigues, Noguera, Bages (Unió Socialista del Bages), Solsonès, Berguedà, Gironès, la Selva, Garrotxa, Alt Empordà i Baix Empordà; delegacions d'estudiants de la Universitat Autònoma, Universitat Central i Politècnica; delegació de professors de la Universitat Central i Universitat Autònoma; delegació del Centre d'Estudis Socialistes; delegacions del Moviment Socialista de Catalunya, del Partit Socialista d'Alliberament Nacional-Provisional i membres dels Grups No-Alineats de l'Assemblea de Catalunya.

Comunicació
i Hemeroteca General
CERO

acció pagesa:



LA CONSTITUCIÓ DE LA UNIÓ DE PAGESOS!

La indefensió i les creixents difi-
cultats que l'opressió feixista i --
l'explotació capitalista han situat
als treballadors del camp català, ha
impulsat als sectors més conscients
i decidits, després d'un seguit de
contactes i canvis d'impressions, a
aplegar-se en una organització unita
ria de la pagesia, per la defensa --
dels seus interessos.

La constitució de la UNIÓ DE PAGESOS
el passat mes de novembre significa
un pas endavant de gran importància
per part d'un sector social que fins
ara restava endarrerit en quant a ca-
pacitat organitzativa i en relació
al nivell de les lluites que altres
classes socials del nostre poble me-
nen contra l'opressió i l'explotació.

La crida de la UNIÓ DE PAGESOS, adre-
çada a tots els pagesos i ramaders --
de Catalunya --que reproduïm en aques-
tes mateixes pàgines-- marca amb clare-
dat els propòsits i els objectius que
fixa la nova organització, que és --
d'esperar tingui ben aviat molta for-
ça per a defensar els interessos eco-
nòmics i les aspiracions socials de
tots els treballadors de la nostra te-
rra.

El qualificat aplegament de pagesos i
ramaders, tant pel que fa a la repre-
sentació de les comarques més impor-
tants en quant a volum de producció --
agrària, com per la representació dels
cinc grans grups d'activitats del camp
català, dona a la nova organització --
unes grans perspectives de treball en
extensió, profunditat i continuïtat.

Les actuals reivindicacions de la page-
sia es relliguen a la tradició d'ac-
ció i lluita pagesa encarnada en altres
temps i context històric per la vella --
Unió de Rabassaires.

Des de les pàgines de MARXA saludem la
UNIÓ DE PAGESOS i li desitgem grans --
èxits. No li faltaran el suport i la --
col·laboració dels pagesos socialistes.

als pagesos i ramaders de catalunya:

Reunits pagesos i ramaders procedents de la majoria de Comarques de Catalunya, hem constatat
en les nostres converses la situació crítica, i en alguns sectors desesperada, en què es tro-
ba el conjunt de la pagesia catalana.

L'anàlisi del moment actual ens manifesta ben clarament que som víctimes d'un procés d'acumi-
lació capitalista, bona part del qual s'ha fet a la nostra esquena, xuclant del camp català no
solament l'estalvi, causa per la qual ens hem quedat sense força econòmica, sinó també el mi-
llor de la nostra força de treball: la joventut, que ha emigrat en massa per engruixir l'exèr-
cit dels treballadors industrials.

35 anys d'explotació brutal a les nostres terres han buidat les Comarques catalanes i han ro-
bat el pes polític i social que havien tingut en el transcurs de la història, tan important
en l'equilibri social català. La pagesia s'ha convertit durant aquesta època en el sector més
espoliat del sistema econòmic. Ens han deixat també sense força social. Totes les nostres Or-
ganitzacions foren aniquilades al començament de la Dictadura. Avui no tenim cap pes en la po-
lítica agrària del Règim, que va dirigida a l'únic profit dels grans monopolis que acaparen
la transformació i comercialització dels productes del camp.

Davant aquesta situació d'indefensió total, tots els assistents hem coincidit en què la nostra
tasca urgent i primera és la d'organitzar-nos. Cal bastir una Organització pagesa capaç de
donar força als nostres interessos econòmics i a les nostres aspiracions socials.

Per això és precís superar les nostres diferències polítiques, les nostres ideologies particu-
lars, per arribar a un autèntic Organisme Unitari, representant dels interessos reals de tots
els treballadors de la terra.

Creiem que els objectius bàsics d'una Organització pagesa han de ser de dues menes:

- La defensa actual dels nostres interessos econòmics i socials.
- la creació de condicions que assegurin la continuïtat del moviment pagès.

Centrem la defensa actual del nostre treball en aconseguir progressivament el control de la
comercialització dels nostres productes per imposar uns preus que retribueixin dignament la
nostra feina i alhora abarateixin els aliments pels treballadors de les ciutats.

Reivindiquem també les condicions socials, culturals i sanitàries que facin dels nostres pobles
i viles llocs habitables, equiparables al nivell que pugui obtenir-se, a cada moment, als al-
tres sectors de la producció.

Per obtenir les nostres reivindicacions utilitzarem els instruments que resultin més eficaços,
fins allà on pugui ser, com són organismes oficials i altres institucions legals: "Hermandades"
Cooperatives, Comunitats de regants, etc. sempre i quan la seva utilització no posi en perill
la nostra pròpia Organització, en el si de la qual seran preses les decisions fonamentals que
afectin a la classe pagesa.

Referent a les reivindicacions més concretes, caldrà que cada Comarca formuli el seu propi pro-
grama, ja que d'aquesta manera s'ajustarà més a la realitat viva de cada lloc.

El segon objectiu de la nostra Organització creiem que ha de ser la creació i formació de qua-
dres dirigents d'aquest moviment pagès i ramader que assegurin la continuïtat de la nostra llui-
ta. Pensem tant en el demà com en el present i sabem que el veritable canvi en les nostres con-
dicions de treball no pot obtenir-se dins l'actual Règim polític, que sempre estarà al servei
dels qui ens exploten.

La nostra lluita està, doncs, vinculada a la dels treballadors industrials i altres sectors del
poble per l'obtenció de les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya i de la resta de
l'Estat espanyol. La nostra Organització --que des d'ara titulem UNIÓ DE PAGESOS-- cal que prepa-
ri els homes adequats per la confecció d'un Programa d'autèntica transformació agrària, capaç
d'orientar amb coherència la política pagesa i ramadera en un futur govern democràtic servidor
del poble.

UNIÓ DE PAGESOS

UAB

Catalunya, 11 de novembre del 1974
i Hemeroteca General
CERO

SOCIAL-DEMOCRÀCIA I CENTRE-ESQUERRA.

L'aparició de dos nous intents de reagrupament polític a Catalunya — la "Convergència Democràtica" i el "Reagrupament Democràtic i Socialista" — planteja algunes qüestions interessants. En primer lloc, una constatació s'imposa: fora de diferències d'origen i de trajectòria, d'apreciacions distintes d'alguns temes menors, o d'afirmacions de principi matisadament contrastades, allò que apareix més netament és la inexistència d'unes diferències — substancials entre els programes i les orientacions d'ambdós processos d'aplegament.

Aquesta tesi no és sols nostra. Fou enèrgicament exposada per un qualificat dirigent de la "Convergència Democràtica" durant l'acte constituent d'aquesta, tot assenyalant — "els efectes negatius de la competència en un terreny comú", "la inel·ludible necessitat d'evitar aquesta fractura" i la voluntat de bastir "una convergència oberta envers els sectors social-demòcrates". Desenvolupant l'argumentació, assenyalava àdhuc que la C.D. "pot ser que fracassi" si la incorporació dels social-demòcrates no es produeix, i acusava eventualment de "sectarisme" a aquests en el cas que no comprenguessin aquestes raons.

D'altra banda, una segona constatació que s'imposa és l'inequívoc protagonisme burgès en la política catalana de centre-esquerra. Les coses essent el que són, aquesta constatació ha d'ésser completada per dues més. Primerament: aquest evident protagonisme social i polític pendrà en el futur un caràcter absolutament determinant i definitori (i probablement definirà unes opcions reals, més enllà de les paraules, que no seran precisament de "centre-esquerra"). Segonament: avui però, i potser contra el que calia esperar, és el programa avançat per la C.D. el que se situa més "a l'esquerra", en punts políticament tant esclaridors com l'apreciació positiva de l'Assemblea de Catalunya i la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, les expectatives d'entesa de cara al trencament democràtic, o la reivindicació expressa dels principis i institucions de l'Estatut.

Així les coses, els nostres social-demòcrates ens semblen forçosament afrontats a una cruïlla d'on surten tres camins. A la dreta, un viarany tortuós mena al grupuscle americà, atlantista; a una política merament intrigant i reaccionària. Al centre hi ha la via de l'alineació subalterna a les opcions d'una fracció refor-

LES LLUITES A L'ENSENYAMENT.

Ens trobem al mig d'un període d'agitació intensa en el camp de l'ensenyament: les universitats, els instituts, les escoles privades i estatals, i fins i tot les guarderies, viuen uns dies d'interrupció de les activitats escolars, de plantejament de reivindicacions (velles reivindicacions), de lluita i de refús d'una "legalitat" opresora i repressiva.

Velles reivindicacions, hem dit. La estabilitat laboral del professorat no-numerari, la democratització de les estructures escolars i acadèmiques, han sigut sempre les reivindicacions fonamentals d'ensenyants i estudiants. Avui, la voluntat de democratització, de seguretat en els

des al no rès. La conseqüència la tenim en la creixent indignació de tots els professionals de l'ensenyament, dels estudiants, de l'opinió popular, reclamant tot allò que se'ns està escamotejant sistemàticament.

El menyspreu amb que són tractades al Ministeri d'Educació totes les qüestions relatives a la situació de professors i alumnes ha estat el detonador que ha posat en peu de guerra als no-numeraris dels instituts i de les escoles "nacionals". El mes de gener, el ministeri decideix que els mestres propietaris i els numeraris que aprovaren les oposicions l'estiu passat, passaran a ocupar les seves places immediatament, amb el conseqüent desplaçament (acomiadament) dels no-numeraris que les ocupaven. En aquesta mateixa línia, convoca concurs de trasllat per cobrir les places de l'Escola de professorat d'EGB de Bellaterra, depenent de la Universitat Autònoma. Aquesta Escola, dirigida en aquest mo-

PROBLEMES A LA UNIVERSITAT



llocs de treball, de salaris dignes, d'eficàcia de la labor docent, de plè exercici de les llibertats, s'expressa enèrgicament i a tots els nivells. Totes les promeses contingudes a la Llei d'Educació (gratuitat, autonomia universitària, estatut del professorat, etc.) han quedat reduï-

mista de la burgesia catalana. A l'esquerra, el camí de l'evolució política i ideològica vers unes posicions de trencament amb el capitalisme i de participació en la realització d'una pràctica i una alternativa socialistes en aquest país.

A l'hora d'avaluar les perspectives d'evolució dels grups social-demòcrates pot ésser útil recordar el mot-càustic de De Gaulle, que dividia la social-democràcia en dues famílies: la dels qui tenen una bona fe excessiva, i la dels qui en tenen massa poca. El general exagerava, segurament. Els social-demòcrates han estat sempre millors que la social-democràcia i la categoria realment important (des del punt de vista numèric, en tot cas) és la primera. Per això és un deure polític dels socialistes el tenir una actitud de debat franc, d'explicació i de convenciment, per fer que aquesta majoria op ti, en el seu moment, pel tercer camí de la cruïlla.

ment per un Consell Directiu que funciona a plena satisfacció d'alumnes i professors, i que ha sabut crear una consciència d'equip i una pràctica eficient i creativa que pot considerar-se com única en tot el panorama de l'ensenyament oficial. Es veu que això és massa pel Ministeri, que es proposa pura i simplement destruir d'arrel aquesta experiència exemplar.

A l'ensenyament superior, el tancament fins el curs proper de la Universitat de Valladolid representa una decisió del més pur estil feixista que fa perdre el curs a vuit mil estudiants. El moviment general de protesta engloba a tots els estaments universitaris.

Als instituts d'ensenyament mig, àdhuc els professors numeraris han participat en les vagues i s'han manifestat en favor de la democratització dels centres, la participació en una elaboració democràtica de la política educativa, l'eliminació de la selectivitat, etc.

En contra de la política de selectivitat i burocratització de l'ensenyament que du a terme el govern, els estudiants, els pares i els professors fan avui un front que planteja amb fets la necessitat d'un ensenyament nou, en una societat democràtica.

els treballadors exigeixen: salari digne, seguretat, llibertat.

Les lluites obreres que han anat desenvolupant-se darrerament a Catalunya - i de les quals els noms de SEAT, HISPANO OLIVETTI i CUMBRE són els exponents més destacats - mostren l'elevat grau de consciència i de combativitat de la classe treballadora enfront de la situació de crisi econòmica i política en la que ens trobem immersos.

Els treballadors saben perfectament que després de tants i tants anys de baixos salaris i jornades de treball esgotadores, que han permès beneficis fabulosos als grans empresaris, corren ara el perill, quan les coses van malament, de carregar en exclusiva amb tot el pes de la crisi.

la classe obrera no vol ésser la víctima propiciatòria de la crisi.

Avui es multipliquen els expedients de crisi, les fallides i les suspensions de pagaments, així com els plans de "reestructuració" i tota mena de mesures improvisades per una patronal esverada davant la magnitud de la crisi i la incompetència d'una administració corrompuda i desbordada totalment per la situació. La inflació no sols no és combatuda pel govern, sinó que aquest fomenta i tolera mesures que contribueixen substancialment a estimular-la, com és el cas dels augmentos de preus dels serveis públics, de l'energia, etc. La única política econòmica vigent és la orientada a deixar al marge de la crisi als rics, a la oligarquia. Els treballadors, els paguesos, els sectors populars, i àdhuc els petits i mitjans empresaris són les víctimes destinades a pagar la factura de la crisi.

En aquest context, la classe obrera de Catalunya, com la de tot l'Estat, reacciona combativament i planteja amb energia les qüestions fonamentals del moment: l'exigència d'uns salaris dignes, d'una seguretat en els llocs de treball, d'un marc de llibertats democràtiques que permeti la defensa eficaç dels interessos obrers i populars, i el desenvolupament d'un canvi polític que posi fi a la corrupció, a les mesures repressives i a l'actuació nefasta d'una administració que està al servei exclusiu de les grans fortunes.

els treballadors al carrer.

Es van succeint així un seguit de lluites, llargues i de gran duresa, a SEAT, OLIVETTI, CUMBRE, SAENGER, LA VIS, ROSELSON, CLIMA ROCA, al RAM DE L'AIGUA, als TRANSPORTS, a BANCA i a ASSEGUANCES, ARTS GRAFIQUES, a la TELEFONICA, etc.

Durant molts dies, els treballadors de SEAT ocupen el centre de Barcelona en una sèrie de manifestacions que aconsegueixen desbordar, per la seva combativitat i intel·ligència tàctica, a una policia que malgrat fer ús de tota la seva característica brutalitat es veu totalment incapaç de deturar la protesta proletària.

Assemblees, aturs i vagues, marxades i manifestacions, confraternització amb tot el poble, enfrontaments enèrgics amb les càrregues policiaques, iniciatives diverses prop de la premsa, dels organismes democràtics i les personalitats de la vida catalana, etc., han estat l'exponent d'un elevat nivell de lluita, que prefigura la possibilitat d'una futura Vaga General. Experiències en certa forma noves d'aquestes jornades han estat d'una banda la tàctica de manifestació en piquets, evitant la topada frontal amb la policia, fent-se i des fent-se pel centre de la ciutat, obstaculitzant el tràfic i aconseguint el recolzament de la població, que han estat emprant els companys de la SEAT; de l'altra, l'organització de reunions massives al carrer en les barriades obreres (Pubilla Casas, Bellvitge, Santa Coloma, etc.).

l'actitud de la patronal i del govern.

Enfront de les lluites obreres, combatives i responsables, la patronal i el govern han actuat d'una forma brutal i repressiva. El nombre d'acomiadaments n'és la millor prova: 500 a SEAT, 226 a CUMBRE, 32 a SAENGER, 57 a LAVIS, etc.

A SEAT hi han hagut 500 despedits i 20.000 sancionats. Doncs bé: el governador civil s'ha permès de fer pública una nota adreçada a l'empresa amenaçant-la amb prendre mesures en el cas que seguissin celebrant-se assemblees als tallers. I això en uns moments en que el obrers de SEAT es reunien... a la Plaça de Catalunya! La cosa no deixa de ser grotesca. Una altra iniciativa brillant de Martin Villa ha estat l'adreçar-se a la premsa prohibint que els periodistes seguissin publicant comunicats dels treballadors de SEAT i es limitessin a fer públiques les notes de l'empresa i de la CNS. Això motivà una reacció dels periodistes, que entregaren al govern civil una carta de protesta amb 144 signatures. La suspensió de l'associació de veïns de "La Paz", a La Verneda, i la detenció del seu secretari, sota l'acusació d'haver organitzat la solidaritat econòmica amb els represaliats de SEAT ha estat tan

bé una iniciativa poc afortunada de Martin Villa.

En els sectors empresarials de Barcelona no han deixat de manifestar-se actituds contradictòries i mostres de desacord amb la política seguida davant els conflictes. La necessitat d'arribar a una situació que faci possible una negociació real amb els treballadors es va fent camí entre l'empresariat, com n'és testimoni l'editorial que publicà "La Vanguardia" durant el conflicte de SEAT, assenyalant la conveniència de "que es cerquin fórmules més àgils, més adequades als temps, de cara a l'operativitat de la vida sindical".

La CNS, efectivament, ho és tot menys una "fórmula àgil". S'ha vist desbordada una vegada més pels fets, alineant-se amb els seus amos, els empresaris, però sense ser-los de gran ajut.

reivindicacions econòmiques i polítiques: dues cares de la mateixa moneda.

Allò que confereix una potencialitat enorme a les lluites obreres en curs és que no són unes lluites que se situen en un pla exclusivament econòmic, sinó que plantegen, en íntima vinculació amb la plataforma reivindicativa socio-econòmica, l'exigència de les llibertats: de reunió i d'assemblea, d'associació, dret de vaga, garanties sindicals, etc. No es tracta, com podia haver succeït en el passat, de lluites econòmiques a les que la incidència d'una vanguardies "coronava" amb alguns elements reivindicatius de caràcter més polític. Ara és la totalitat del moviment que assumeix el fet que lluitar per unes millores salarials sense posar igualment en primer pla l'exigència de les llibertats - i en concret de la llibertat sindical - és condemnar-se d'entrada a un fracàs. La qüestió que



es planteja bàsicament és la d'uns instruments reconeguts per a la defensa dels interessos obrers, unes garanties reals pels representants elegits pels treballadors; en definitiva: la qüestió de la legalitat del sindicalisme obrer. Ara bé: no hi haurà un sindicalisme obrer, democràtic, amb llibertats i garanties reconegudes per la llei si no es produeix un canvi polític democràtic en el país. Aquesta és la gran càrrega política de les lluites obreres actuals. Avui, reivindicacions

Biblioteca de Comunicació i Informació Social

CEDOC

"econòmiques" i reivindicacions "polítiques" són les dues cares d'una mateixa moneda, perquè el proletariat comprèn que sense assolir les llibertats i el sindicat obrer, no podrà avançar seriosament en una línia de reivindicació econòmica i social. Les constants agressions anti-obreres (sancions i represàlies, acomiadaments, detencions i empresonaments) no fan sinó reforçar constantment aquesta convicció.

la c.n.s. en crisi.

Un efecte de les àmplies mobilitzacions obreres actuals és precipitar el procés de crisi de les estructures del "sindicalisme vertical". Amb la seva gegantesca carcassa burocràtica, el seu patrimoni, els seus milers d'empleats, el seu pressupost anual de 20.000 milions de ptes., la CNS apareix avui com un aparell en profunda crisi, atravesat per múltiples tensions i contradiccions, afeblit per les lluites de clans en el seu si i per la manca d'una visió mínimament coherent de la línia a seguir en un context d'acabament de la dictadura. L'ambició de maniobrar d'una o altra forma per a guanyar-se un futur en el post-franquisme fa adoptar a alguns sectors de "verticalistes" actituds ambigües i demagògiques, que el moviment obrer ha sabut aprofitar quan ha calgut. Així, hem vist darrerament com els locals de la CNS eren utilitzats a voltes per a celebrar assemblees, decidir les vagues i les accions, i organitzar la solidaritat. Pel demés, l'aplaçament "sine die" de les eleccions sindicals són una mostra ben clara dels reflexes de pànic que els jerarques verticalistes tenen davant la perspectiva d'una batalla electoral que indubtablement significarà una renovació a fons dels càrrecs sindicals electes, fent caure a les mans dels exponents més honrats i combatius de la classe obrera noves àrees decisives.

la situació del m.o.

Junt amb el desenvolupament de les lluites obreres, s'assisteix avui a un procés que, no d'una manera lineal, sinó amb contradiccions, tensions, avenços i retrocessos, va portant a un progrés en els nivells d'organització i a la unitat de classe, els treballadors conscients realitzen un esforç constant que dona els seus fruits. En relació constant amb el procés de lluites, nombrosos sectors obrers van eixamplant constantment l'àmbit del moviment obrer organitzat. Això no es produeix sense problemes.

Apareix així, en els moments actuals, una contradicció entre els nivells de combativitat assolits i la dificultat per a tirar endavant accions generalitzades, coordinades, en la perspectiva d'una vaga general per les llibertats a nivell de tot l'estat espanyol. En el darrer període, a Catalunya, hem vist casos concrets de les dificultats que origina aquesta contradicció, les causes de la qual cal cercar-les en alguns trets negatius dels processos seguits per a estructurar i relligar la tendència de la base a la lluita i a l'autoorganització.

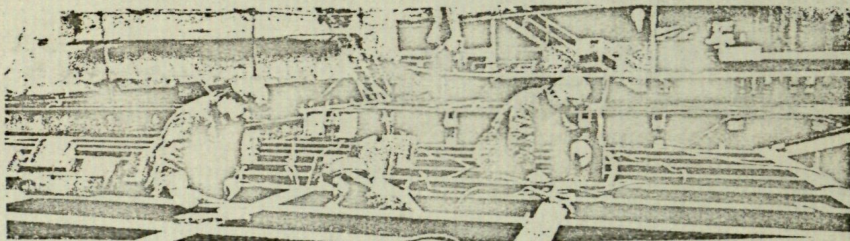
La unificació local-sectors de CC.OO. produïda darrerament a Barcelona, constitueix, en aquest sentit, un exemple particularment il·lustratiu. La unió d'aquestes dues formes organitzatives constitueix un fet eminentment positiu. Es produeix, però, com a fruit d'unes circumstàncies que mouen a la reflexió i que han de constituir una bona lligadura política pel moviment obrer de Catalunya.

Com és conegut, aquesta unificació de la "local" i de "sectors" havia estat reclamada reiteradament, en els darrers anys per militants de les CC.OO. de Barcelona. Res justificava, en efecte, la divisió entre aquestes dues coordinadores. Es trobaven, així mateix, "arguments" justificatius:

qüestions "d'estratègia", "concepcions organitzatives diferents", etc. Ara, - molt poc després de la incorporació d'un important sector d'OCE (BR) al PSUC, aquests "arguments" es dilueixen i la unificació es produeix amb promptitud exemplar. Com no veure una estricte relació de causa a efecte entre aquests dos fets?

La teoria -i sobretot la pràctica- del sindicat com a "corretja de transmissió" del partit no estan tan superades com podia fer-ho creure la proliferació de declaracions sobre l'autonomia i la independència de les organitzacions de masses radicalment precisament - en els vicis de la manipulació i en els conflictes que aquests generen.

Avui, una política unitària coherent ha de partir d'un combat enèrgic contra tota concepció instrumentalitzadora. Sols amb el desenvolupament d'una àmplia correntia obrera que adopti posicions polítiques i pràctiques clares enfront d'aquesta qüestió, absolutament fonamental, defensant d'una manera intransigent els principis de la democràcia obrera i de la independència real de les organitzacions de masses, serà possible avançar decididament en la construcció d'un gran moviment sindical unitària, vers la central unitària i democràtica dels treballadors.



ÚLTIMA HORA !!!

CANVIS DE MINISTRES EN EL GOVERN

ARIAS

Després d'una reunió amb la Junta de Defensa Nacional (els ministres militars, el cap de l'Estat Major i els caps dels tres Estats Majors Centrals de les tres armes), en la que previsiblement demanà el seu recolzament, Arias ha aconseguit imposar a Franco un canvi de ministres. El dictador, partidari de substituir no més algun ministre econòmic, ha tingut que cedir davant una renovació de càrrecs que significa, en primer terme, la liquidació del ministre del "Moviment", Utrera, i del ministre de justícia, Ruiz Jarabo. Tots dos havien des-
tacat per les seves actituds immobilitzadores, i constituïen el cap de pont dels sectors ultres i gironistes en el si del govern. La seva eliminació significava un reforçament provisional de la línia d'Arias i Carro Martínez. En tot cas, el canvi ministerial reflexa la inestabilitat profunda que es viu en les esferes dirigents del franquisme, com a conseqüència d'una crisi política i econòmica que s'accelera.

miento", Utrera, i del ministre de justícia, Ruiz Jarabo. Tots dos havien des-
tacat per les seves actituds immobilitzadores, i constituïen el cap de pont dels sectors ultres i gironistes en el si del govern. La seva eliminació significava un reforçament provisional de la línia d'Arias i Carro Martínez. En tot cas, el canvi ministerial reflexa la inestabilitat profunda que es viu en les esferes dirigents del franquisme, com a conseqüència d'una crisi política i econòmica que s'accelera.

LES COMPARACIONS SÓN SEMPRE ODIOSES, SR. SECRETARI.

Segons les dades presentades en una recent reunió de jerarques de la CNS, "1974 ha estat l'any més conflictiu en l'aspecte laboral des del 1963". En l'informe, que fou llegit pel "secretari general adjunt" de la Organización Sindical, es donaren les xifres oficials al respecte: 2.196 "conflictes col·lectius"; 669.861 "obriers afectats".

El jerarca, no sabem si espantat per aquestes xifres o desitjós d'estimular a la classe obrera de l'Estat espanyol a guanyar punts en el "ranking" de la combativitat internacional, s'apressurà a contestar que "de tota manera, el nombre total de conflictes, així com el de treballadors afectats i el de jornades de treball perdudes segueix estant molt per sota respecte dels països del Mercat Comú".

Posats en el terreny de les comparacions, trobem a faltar en l'informe del senyor secretari algunes dades que hauria estat interessant que la CNS dongués a conèixer. Per exemple, el nombre de "lock-outs" durant 1974, a l'Estat espanyol i als països del Mercat Comú. O bé el nombre de treballadors castigats amb suspensions de feines i sou, o d'obriers acomiadats, detinguts, apallissats, condemnats a presó, a l'Estat espanyol i als països del Mercat Comú, països on existeix un sindicalisme obrer legal, dret de vaga, i on existeixen llibertats polítiques.

A títol il·lustratiu, podríem recordar-li al senyor secretari el nombre de treballadors despedits darrerament a Barcelona: 500 despedits a Seat, 240 a Cumbre (tota la plantilla), 53 a Hispano Olivetti, 57 a Lavis, 32 a Saenger, 40 a Autotransportes Martí, 3 a Manufacturas Tarrasa; Es a dir, uns 900 despedits en un període de tres setmanes. Quin país del Mercat Comú ens guanyaria?

Tampoc inclou l'informe del senyor secretari adjunt una comparació dels nivells de salaris a l'Estat espanyol i als països del Mercat Comú. També en aquest cas podem ajudar-lo a fer comparances. L'any 1973, per exemple, segons dades del Ministeri de planificació i del I.N.E., sols un 12 per cent dels assalariats arribaven a sous de més de 20.000 pts. Un 34 per cent no arribaven a cobrar les 8.000 ptes. mensuals. Uns 8 milions de ciutadans vivien amb ingressos familiars inferiors a les 10.000 ptes. mensuals.

Seria molt útil al senyor secretari que s'estudiés amb atenció el quadre adjunt, que permet una comparació objectiva entre els nivells salarials i del cost de la vida a Espanya i als països del Mercat Comú. Es evident que també en aquest ens guanyem una plusmarca europea:

Cuadro
NIVELES DE PRECIOS Y COSTES EN ESPAÑA
Y EN LA C.E.E. AÑO 1970

	Precios al por menor		Retribución por hora trabajada en la industria
	Alimentos	Otros bienes de consumo	
		España = 100	
España	100	100	100
Belgica	139	112	323
Francia	129	123	260
Alemania	150	124	402
Italia	148	107	243
Holanda	139	105	321

Fuente: Precios del Consumo en los países del Mercado Común y España 1970. INE. Exposé sur l'évolution de la situation sociale dans la Communauté en 1971. Bruselas, febrero 1972. Encuesta trimestral de salarios INE.

Seguim comparant, senyor secretari?

A l'Estat espanyol, i segons xifres oficials, hi han hagut en els darrers set anys 20.000 morts per accident laboral. Entre 1965 i 1969, segons reconegué el ministre del treball, Sr. Licinio de la Fuente en un dels seus admirables discursos hi hagueren 12.000 morts i 60.000 invàlids i incapacitats de major o menor grau. I aquí ve la comparació que ens permet situar-nos en primera línia mundial: els percentatge d'accidents laborals a Espanya son vint vegades més elevats que els dels EE.UU., i deu vegades superiors als del Japó.

Però anem a la comparació que efectua precisament el jerarca verticalista, i partim d'un any menys conflictiu a l'Estat espanyol que el 1974. Veiem, per exemple, que l'any 1969, el nombre de treballadors oficialment reconeguts en conflicte a l'Estat espanyol fou de 460.902, i el total de jornades perdudes 1.002.354. Aquest mateix any, a la República Federal Alemanya, amb una població activa que és més del doble que la nostra, el total de treballadors en conflicte fou de 184.900 i el de jornades perdudes 361.400. No sembla que en aquest cas estessim "molt per sota", sinó al contrari, "bastant per damunt"! Les comparacions podrien continuar, i veuríem com la classe obrera de l'Estat espanyol se situa sempre en un lloc molt honorable pel que fa

al seu nivell de combativitat. Però més val que en prescindim i que admetem sense pal·liatius que els treballadors de l'Estat espanyol se situen avui, per l'amplitud del seu combat, dut a terme en unes condicions duríssimes de repressió patronal i governamental, clarament a l'avantguarda de les lluites obreres d'Europa.

"Al País Basc, a Navarra, a Catalunya, a Valladolid, Madrid, Galicia, Sevilla, Saragossa... Pràcticament totes les zones industrials coneixen una onada de vagues que mobilitzen a centenars de milers de treballadors del Metall, de Banca, de la Construcció, d'Arts Gràfiques"... No és una octaveta aproximativa i triomfalista qui s'expressa així. Es la revista "Posible", en el seu número del 15 de gener, qui comenta en aquests termes la situació vanguardista produïda arreu de l'Estat durant les primeres setmanes de l'any 1975.

No estarà de més que recordem al senyor secretari general adjunt que aquestes lluites obreres plantejen com a qüestió fonamental el tema de la llibertat sindical, del dret a un sindicalisme obrer, unitari, democràtic, independent. Que recordem al senyor secretari que en l'onada dels conflictes actuals, la CNS (i els 20.000 milions de ptes. del seu pressupost anual) apareix als ulls del poble com un niu "d'enxufistes" i de buròcrates, i com un instrument al servei exclusiu del règim i de la patronal. Potser el senyor secretari comparteix el pànic d'un altre alt càrrec "sindicalista", el senyor Dionisio Martín Sanz, que en la reunió de jerarques verticalistes que comentem va cridar històricament: "¡Esta es nuestra casa, y si alguien quiere echarnos de aquí tendrá que hacerlo con las armas!".

En tal cas, volem dir-li que estem segurs que no caldrà arribar a aquests extrems.

El dia que la classe obrera recobri la llibertat, els locals de la CNS, que són dels treballadors que els han pagat, estaran tan buits de jerarques verticalistes com buit sembla, a vegades, el cervell del senyor secretari general adjunt.

LA ONU I LA NOVA MAJORIA

Sota la presidència del representant algerià Abdelaziz Bouteflika, el XXIXè període de sessions de les Nacions Unides ha reflexat la nova correlació de forces en que s'apoya l'actual equilibri internacional. Ja en assumir el càrrec, el setembre passat, Bouteflika introduí novetats en el seu discurs d'acceptació, en remarcar l'avenç de la descolonització i criticar en un tò poc protocolari la política de les potències industrials. En tres mesos de sessions, aquest avenç es traduí en acords importants, a través dels quals una nova majoria — Tercer Món i països socialistes — han pogut imposar els seus punts de vista en l'Assemblea General.

El primer canvi substancial fou el reconeixement de l'Organització per l'Alliberament de Palestina — O.L.P. — en tant que representant del poble palestinià i l'acollida tributada — al seu líder Arafat, a l'altura d'un cap d'Estat. Aquest triomf diplomàtic de la causa palestinià — mostra la força dels països del Tercer Món i del bloc socialista en un Parlament Mundial nascut primordialment com a centre de ressonància de les grans potències.

Després del reconeixement palestinià, aquesta mateixa Assemblea, avui de 138 membres, condemnà per majoria esclatant la ocupació de Namíbia — per Sudàfrica i pressionà per un bloqueig total al règim racista de Pretòria. Amb 112 vots a favor i 15 abstencions, la ONU reconegué en aquesta ocasió al SWAPO (Organització del Poble d'Àfrica del Sudoest) com a únic representant del territori de Namíbia, ocupat per Sudàfrica des del 1920.

Tres setmanes avans, el mateix parlament havia decidit expulsar al representant sudafricà i postulava — unes mesures efectives per a posar fi al sistema del "apartheid".

La principal declaració de força es concretà, però, en concloure pel desembre el període normal de sessions. El bloc de la majoria, cada vegada menys silenciosa, aconseguí — d'aprovar una carta de drets econòmics dels països, tendent a crear un nou sistema de relacions mundials i a oficialitzar un atac directe a l'imperialisme. La Carta de Drets i Deures Econòmics dels Estats, preconditzada en gran mesura — pel canceller mexicà Emilio Rabasa, aconseguí el consens de 115 països, contra sis que refusaven el text i deu abstencions, amb un postolat express de cercar "relacions internacionals més racionals i equitatives i el foment de canvis estructurals en l'economia mundial".

Si bé el caràcter de les declaracions d'organismes internacionals — ha quedat sempre bastant relativitzat en la pràctica, la irada reacció dels Estats Units i alguns països occidentals dona la pauta de la lluita que mena avui la majoria — dels països membres.

L'ambaixador ianqui, John Scali, aixeca la veu per atacar amb una insòlita violència "les maniobres" dels països del Tercer Món i per a oposar-se a la creació d'un Fons especial d'ajut als països en vies de desenvolupament. A la negativa nord-americana se sumà la posició dels governs de França, Alemanya Occidental, Bèlgica i Gran Bretanya, disposats com sempre a recolzar la tesis USA a l'Assemblea mundial.

Aquests fets han posat sobre la taula el canvi sofert pel Parlament mundial i el pes assolit per la majoria explotada del planeta. En el cas de la Carta de Drets i Deures Econòmics, sols sis països s'atreverien a pronunciar-se en contra, mentre uns altres deu preferien abstenir-se i defensar una posició entre els dos mons, el desenvolupat i l'explotat. Naturalment, la declaració pot tenir pocs resultats efectius, com tots els documents d'aquesta mena, però revela la evolució de la diplomàcia mundial a favor dels països socialistes i del Tercer Món.

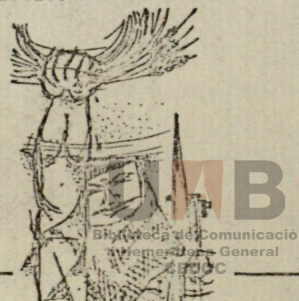
Tant Sudàfrica com el règim militar Xilè han estat condemnats per majories esclatants en el sí de la ONU. Les corporacions multinacionals, — inscrites en l'estudi d'una comissió particular que les analitza — com a enemics de la convivència dels pobles. En el Comitè de Descolonització, d'altra banda, s'hi ha integrat Cuba i s'hi estudien casos particularment molestos per a l'imperialisme ianqui, com és la situació colonial de Puerto Rico.

No és estrany, doncs, que el representant americà John Scali denunciï davant l'Assemblea les "maniobres" de la majoria tercermundista. Ja fa almenys un parell d'anys que certs medis nordamericans intenten una campanya sorda contra els organismes internacionals, acusant-los de "penetració marxista". A l'Amèrica Llatina, fa un parell d'anys, començaven a circular alguns llibres referents a presumptes "xarxes d'infiltració marxista", en els que, — amb l'estil propi de les publicacions de l'USIS (Oficina d'Informació USA), es denunciava la gran presència de funcionaris "marxistes" — en organismes com CEPAL, OMS, UNESCO, etc. La campanya contra els organismes internacionals adquireix — avui dimensions més oficials, a cau

sa del nou caràcter que ha assolit la ONU, com a tribuna realment democràtica dels països del planeta.

De fet, en el context internacional de la lluita de classes, l'enfrontament imperialisme-països explotats s'ha reflexat en el màxim organisme mundial d'una forma definitiva. Mentre la crisi preocupa als grans països industrials, les flagrants contradiccions de la distribució mundial de la riquesa han aguditzat — els problemes del món subdesenvolupat més enllà de tota mesura humana. La fam a Biafra, Etiòpia, Índia; la crisi inflacionària crònica dels països llatinoamericans; les crisis de preus, etc... han despertat en els nomenats països en vies de desenvolupament la necessitat d'oposar-se a decisions nordamericanes com la seva Llei de Comerç Exterior i la seva habitual política d'explotació.

Els fets de la darrera Assemblea General mostren que l'enfrontament és cada vegada més directe, i de contorns ideològics més clars, malgrat la diversitat de règims polítics — que existeixen a l'extensa àrea del Tercer Món. A nivells regionals, — l'impasse provocat a l'Amèrica Llatina per la Llei de Comerç Exterior USA ha arrossegat a l'oposició anti ianqui fins als seus països més aliats, com Brasil, Uruguai i Xile. En moments de crisi, les contradiccions mundials afloren amb perfils més nítids i els blocs adquireixen les seves proporcions reals. A l'Assemblea General de la ONU, el gran perdedor és l'imperialisme nordamericà, assejant en aquest nivell diplomàtic per la gran majoria del planeta, però poc disposat, com ho mostren les seves accions posteriors a seguir els dictats del Parlament Mundial d'una forma democràtica. — Com en tantes ocasions, la fórmula democràtica, defensada com un símbol de l'americà way, perd vigència quan les votacions afecten els interessos dels EUA i de les grans companyies. Per desgràcia, les decisions de l'Assemblea General manquen de força suficient per a un canvi efectiu, però han aconseguit ja una victòria: transformar la ONU en un reflexe real de les inquietuds de la gran part del món. L'imperialisme nordamericà ha perdut un altre bastió.



arias ó la política del cranc.

En la seva darrera intervenció davant les càmeres de la TV, el president del govern franquista donà sobretot la impressió d'un home a la defensiva, obsessionat per la idea de no acabar de perdre els favors del vell dictador. Malgrat que la història del règim ha estat pròdiga en tota mena d'espectacles d'adulació indecent del poder, els elogis que Arias tributà a Franco van depassar tota mesura. "Només em cal un gest de la seva mà -digué en un moment de la seva intervenció- per a saber tot seguit el qué haig de fer".

Doncs bé: avui és evident que si el "caudillo" pogués, el seu gest consistiria en mostrar-li la porta a Arias.



¿COMO ESTÁN
VSTEDEEEEESSS?

Però Franco, com el president del govern, o com la resta de capitosts de la dictadura, es troben avui encadenats a una situació que els impideix desenrotllar una política diferent de l'actual. Un pas endavant en la "evolució" del règim, aconsegueix a obrir noves fisures per on penetren les forces de la llibertat. I tot pas enrera exacerba les tensions, crea nous fronts i noves situacions de conflictivitat i de lluita. El resultat d'aquesta situació és clar: la política d'Arias és la política del cranc, amb passes vacil·lants, cap enrera i sense una trajectòria clara. El fiasco de la operació associacionista, la dimissió de Licio de la Fuente, vicepresident del govern i ministre de treball, o les noves preses de posició contra el continuisme per part d'exponents de

la burgesia espanyola (com és el cas de la conferència recent de Fernández Ordóñez al club "siglo XXI") contribueixen a agreujar substancialment la situació del govern Arias, la única preocupació del qual és avui capejar el temporal, adular rastrement al dictador, i tractar de frenar el procés incontenible que va apropant-nos al trencament democràtic i a la llibertat.

un decret contra la joventut.

Creix el moviment de protesta de la joventut contra el decret de la presidència del govern sobre "organización e inspección de campamentos, albergues, colonias y marchas juveniles".

A Barcelona s'han produït concentracions a la Plaça de Sant Jaume i manifestacions per les Rambles, amb la participació d'uns quants milers de nois i noies pertanyents a clubs excursionistes, grups juvenils de les associacions de veïns, agrupaments escoltes, serveis de colònies de vacances, etc. També a Montserrat hi ha hagut una gran concentració juvenil de protesta contra el decret. En altres localitats, com a Manresa, també hi han hagut manifestacions.

Les raons d'aquest ample moviment de protesta són evidents. El decret (2253/1974) sotmet totes les activitats de la joventut excursionista a un control estricte dels governadors civils, la "Delegación Nacional de la juventud" i la "Sección Femenina". Obliga, entre altres coses, a tot grup de més de sis joves que vulgui fer una excursió o una acampada de final de setmana, a demanar permís al governador civil, presentant una sol·licitud que inclou: dates; llocs d'acampada; itinerari previst; número, sexe, edat i professió de tots els participants; títol acreditatiu de la competència del responsable del grup, concedit per la "Delegación Nacional de la Juventud" o la "Sección Femenina"; pla d'activitats etc. S'obliga als responsables a "cuidar que a los miembros participantes no se de enseñanzas ni se permita prácticas contrarias a la moral

y buenas costumbres ni a los principios del Movimiento Nacional". El decret implica una pretensió d'establir un control policíac de les activitats excursionistes, un control ideològic (a través de curssets de monitors impartits per la "Delegación Nacional de la juventud" i la "Sección Femenina") i un control polític tractant d'eliminar les sortides



dels joves de les barriades obreres i populars al camp, per a parlar dels seus problemes. És lògic, doncs que la joventut reaccionari airadament contra aquesta absurda pretensió d'anular el dret -tan elemental- dels joves a agrupar-se d'una forma lliure i espontània per a dedicar unes hores a les activitats a l'aire lliure i a l'excursionisme.

LLEGEIX
I
DIFON LA
PREMSA
SOCIALISTA



UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC